

Αγίου Ανθίμου

[οντες / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα /](#)

Κάθε Κυριακή, Ο μικρός Αργύρης

πήγαινε για να εκκλησιαστεί στο Μοναστήρι των Αγίων Νικήτα, Ιωσήφ και Ιωάννου. Εκεί γνώρισε τον Άγιο Νεκτάριο ιεροδιάκονο τότε, ο οποίος μετά από μια συζήτηση που είχε με τον 8χρονο Αργύρη, είπε στο Γέροντα της Μονής, Παχώμιο: “Βλέπετε Γέροντα, αυτό το παιδί; Μια μέρα θα γίνει Άγιος”. Η προφητεία του Αγίου Νεκταρίου, φυσικά εκπληρώθηκε!

Ο νεαρός Αργύρης, σε ηλικία 17 ετών, αποφάσισε να γίνει μοναχός. Έτσι, αναχώρησε για το Μοναστήρι των Αγ. Πατέρων, του Γέροντος και πνευματικού του πατέρα Παχωμίου, στο Προβάτειο Όρος. Εκεί, με πολύ ζήλο, άρχισε να αγωνίζεται σκληρά με όπλα του, τη νηστεία, την προσευχή και την υπακοή στο Γέροντα του. Αργότερα, ζήτησε από το Γέροντα του Παχώμιο, την ευλογία να χτίσει δυο μικρά κελλάκια σε κάποιο ερημικό πατρικό του χωραφάκι, για να συνεχίσει εκεί τους ασκητικούς του αγώνες. Εκεί, αντιμετώπισε πολλές επιθέσεις του μισόκαλου εχθρού, ο οποίος με διαφορετικές πανουργίες θέλησε να γκρεμίσει το νεαρό ασκητή από το πνευματικό του ύψος. Άλλοτε, του εμφανιζόταν σαν

κατσίκια, ανεβαίνοντας στη στέγη του κελιού του, άλλοτε έσειε ολόκληρο το κελί του, φώναζε και γλεντούσε. Προσπαθούσε να του προκαλέσει φόβο για να τον αποκάμει. Αλλά ο Άγιος, δεν λύγισε. Είχε κοντά του πάντοτε μια εικόνα, πού του είχε δώσει η μητέρα του και ήταν της γιαγιάς του. Ο ίδιος την είχε ονομάσει: "Παναγία η Βοήθεια". Η Παναγία μας, πάντοτε τον έσωζε και τον βοηθούσε στις φανερές επιθέσεις του διαβόλου. Το 1910, κατόπιν προτροπής του αναδόχου του πήγε στο Αδραμύτιον, όπου υποκύπτοντας στο θέλημα του θεού, χειροτονήθηκε διάκονος και την επομένη, στις 8 Νοεμβρίου ιερέας στον Ι.Ν. Αγ. Άννης στο Κορδελιό Σμύρνης.

....

Οι ασθενείς, έγιναν μάρτυρες των θαυμαστών σημείων, που η πίστη του Αγίου διενεργούσε. Οι προσευχές του, χάριζαν την θεραπεία σε πολλούς, έδιωχναν δαιμόνια μια φορά, κάποιος παραπονέθηκε στον "Άγιο ότι ένας ποντικός τρώει τα φυτίλια από το καντήλι της Παναγίας. Ο Άγιος του είπε: "μη στενοχωριέσαι, η Παναγία θα πιάσει τον κλέφτη" Την επόμενη ημέρα, την ώρα που λειτουργούσε ένας ποντικός βγαίνει στο καντήλι κι αρχίζει να τρώει το φυτίλι. τότε ένα άορατο χέρι, τον βουτάει και τον κρατάει στον αέρα. Όταν ο Άγιος τελείωσε την προσκομιδή, πήγε από κάτω και είπε στον ποντικό. "Έλα, φτάνει, κατέβα κάτω". Εκείνος υπακούοντας, ανέβηκε στον ώμο του αφού ο Άγιος τον επετίμησε με καλοσύνη λέγοντας του να μη βρίσκει την τροφή του στην Εκκλησία, έφυγε τρεχάτος και ουδέποτε εμφανίστηκε πάλι.

Αργότερα, το 1912, με προτροπή πολλών μοναζουσών που σώθηκαν από το διωγμό που υπέστησαν οι Χριστιανοί της Μικράς Ασίας από τους Τούρκους, ξεκίνησε να χτίζει ένα μικρό μοναστηράκι για να στεγάσει αυτές τις ψυχές που τον είχαν πνευματικό τους πατέρα και καθοδηγητή. Το 1928, έκανε μόνος του το σχέδιο της μονής και έβαλε θεμέλια. Με πολύ κόπο και μόχθο, ξεκίνησαν οι αδελφές με τον άγιο να ανεγείρουν το Μοναστήρι. Όλη την νύχτα, ετοίμαζαν τα υλικά για να τα βρουν έτοιμα οι εργάτες και να συνεχίσουν εργασία τους. Ο Άγιος, δούλεψε πολύ σκληρά για τη Μονή, φυτεύοντας δένδρα καρποφόρα για να τρέφονται οι μοναχές. Μέσα σε δύο χρόνια, χτίστηκε η Μονή στη Χίο και ονομάστηκε, “Παναγία η Βοήθεια”. Σιγά-σιγά, οι μοναχές έγιναν 70, όλες υπό την πνευματική προστασία και καθοδήγηση του Αγίου. Όλες οι μοναχές που τον έζησαν, έχουν πάμπολλες μαρτυρίες χαραγμένες στην καρδιά τους από τα θαύματα που επιτελούσε ο Άγιος, όσο ήταν ακόμα εν ζωή! Πόσες φορές συνομίλησε με αγγέλους, ακόμη και με την ίδια τη Θεοτόκο, που τόσο πολύ αγαπούσε... Οι διδαχές και οι πολύτιμες συμβουλές του, καταγράφηκαν σε βιβλία και διαφωτίζουν μέχρι και σήμερα, τις διψασμένες ψυχές.

Κάποτε, ενώ βρισκόταν στην τραπεζαρία της Μονής, ο Άγιος σηκώθηκε και βιαστικός και τρομαγμένος πετάχθηκε έξω, φωνάζοντας δυνατά στους εργάτες που έσκαβαν με δυναμίτη μέσα στο βουνό.

-Παντελήρη φύγετε γρήγορα από κει που είστε..” Εκείνοι, το έκαναν γρήγορα και απορημένοι και σε λίγο το βουνό που βρισκόταν λίγα λεπτά πριν, έσκασε κι έπεσε. Τρομαγμένοι έπεσαν στα πόδια ευχαριστώντας τον που τους έσωσε.

Μία από τις μοναχές διηγείται ότι, κάποια μέρα και ενώ ο Άγιος καθόταν στο κρεβατάκι του και είχε αποκοιμηθεί, είδε έναν Άγγελο μπροστά από τον Άγιο που του είπε: “Άνθιμε, ακολούθα με!”. Ο Άγιος άνοιξε τα μάτια του, κοίταξε τον Άγγελο και κάτι σαν μια λευκή σκιά βγήκε από μέσα του και τον ακολούθησε. Μετά από λίγο οι μοναχές τον σκούνταγαν για να τον ειδοποιήσουν για την τράπεζα, αλλά εκείνος δεν συνερχόταν, ήταν σαν να απουσίαζε! Μετά από μία ώρα συνήλθε και ψιθύρισε: “Δόξα σοι ο θεός! Τους έσωσες Παναγία μου!”. Οι μοναχές τον ρώτησαν τι συνέβη αλλά εκείνος απέφυγε να πει κάτι παραπάνω.

Μετά από ένα μήνα, ένας νέος που ήταν καπετάνιος έτρεξε συγκλονισμένος και έπεσε κλαίγοντας μπροστά στα γόνατά του Αγίου λέγοντας: “Σ ευχαριστούμε Άγιε μας Γέροντα που μας έσωσες!”. Ο Άγιος απάντησε ότι δεν ήταν εκείνος, αλλά η Παναγία. Κατόπιν προτροπής της ηγουμένης ο καπετάνιος διηγήθηκε στις Μοναχές ότι, καθώς ταξίδευαν στον ωκεανό έπεσαν σ’ ένα φοβερό κυκλώνα από όπου ήταν αδύνατο να ξεφύγουν. Πάλευαν με τα κύματα και το σφοδρότατο άνεμο χωρίς ελπίδα. Εκείνος τότε απελπισμένος έβγαλε μια εικόνα του Αγίου Γέροντα που είχε

πάντα επάνω του φωνάζοντας του: “Σώσε μας Άγιε Άνθιμε!”. Αμέσως τότε είδε τον Άγιο Άνθιμο πάνω από το πλοίο και του φώναξε: “Μη φοβάσαι παιδί μου!”. Και πήρε το πλοίο πετώντας το ένα μίλι μακριά από τον κυκλώνα!”. Έτσι σώθηκαν. Πόσα τέτοια θαυμαστά είχαν να διηγηθούν οι μοναχές που τον έζησαν!

Το 1960, ο Άγιος αρρώστησε βαριά και ο ίδιος παρηγορούσε τις μοναχές και τα πνευματικά του παιδιά, λέγοντας τους ότι ήρθε η ώρα που ο Κύριος τον καλούσε να αναχωρήσει από τούτη την ζωή. Στις 15 Φεβρουαρίου 1960, 10 λεπτά πριν παραδώσει την αφιερωμένη στο Θεό ψυχή του ακούστηκε μια γλυκιά φωνή: “Άνθιμε έλα παιδί μου στο Χριστό σου, που τόσο με δίψασες”. Εκείνος, προσήλωσε τα μάτια του εκεί από όπου ακούστηκε η φωνή και, αφού φωτίστηκε το πρόσωπό του, ανεχώρησε για να συναντήσει τον Αγαπημένο του Ιησού Χριστό που τόσο πολύ αγάπησε και να συγκατοικήσει αιώνια μαζί του.

Μακάρι οι ευχές του και οι πρεσβείες του να μας συνοδεύουν πάντα για να μιμηθούμε την αγάπη του. Λίγο πιο έξω από την πόλη της Χίου συναντά κανείς τη Μονή “Παναγίας της Βοήθειας που έχτισε ο Άγιος Άνθιμος και που σήμερα εγκαταβιώνουν αρκετές μοναχές, υπό την σκέπη του Αγίου Ιδρυτού της μονής. Εκεί βρίσκεται η κέρα του Αγίου, ο τάφος του αλλά και η ζωντανή παρουσία διαμέσου των πολλών θαυμάτων που καθημερινά επιτελεί σε όσους προστρέχουν στη χάρη του. Τον άγιο ιδιαιτέρως επικαλούνται οι άτεκνες γυναίκες και εκείνος τους χαρίζει το ποθούμενο.

Όσιος Άνθιμος της Χίου

Πηγή: agapienxristou.blogspot.ca